

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 585—586

Ἔτος ΚΕ΄.

1 Μαρτίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάννυος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΑΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

« Ἀγωνίζεσθε, ἵνα ἡ τῆς αἵρέσεως φλόξ σβεσθῇ—
μήποτε τὴν Ἐκκλησίαν καταφάγῃ ». (Μ. Βασίλειος)

Ἡ τελευταία ἀνακοίνωσις τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι διαγράφονται τινὲς ἐκ τῶν Ἀγίων τῶν ἀναγνωρισθέντων ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ Ἀγιολογίου τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοι δὲ ὑποβιβάζονται καὶ ἄλλοι δύνανται νὰ ἔχουν τοπικὴν μόνον τιμὴν καὶ ὄχι παγκόσμιον ἐτραυμάτισε τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, διότι ἡ ἐνέργεια αὕτη τῶν Παπικῶν προσέβαλε εὐθέως τὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος.

Ἡ ἐπίσημος εἰδησις ἐπίσης, ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ΄, υπεγράμμισε προσφάτως μὲ ἀσυνήθως δριμείας ἐκφράσεις τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν του ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἤγαγεν τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς τὴν ἀπέλπιδα σκέψιν, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ Ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τὴν τοσοῦτον πείσμονα ἐμμονὴν τῶν Παπικῶν εἰς τὰς πλάνας καὶ κακοδοξίας των.

Ἡ ἑνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς εἶναι δυνατόν τότε μόνον νὰ πραγματοποιηθῇ, ἀφοῦ προη-

γουμενως ἄρθοῦν αἱ Δογματικαὶ διαφοραὶ καὶ αἱ εἰς τὰ θεῖα Μυστήρια καὶ τὴν θεῖαν Λατρείαν τοιαῦται.

Ἄς ἀναφέρωμεν πρωτίστως ὀλίγα τινὰ ἀφορῶντα τὰς Δογματικὰς διαφοράς.

Α' ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ

1. Μία τῶν βασικωτέρων καὶ σπουδαιτέρων Δογματικῶν διαφορῶν εἶναι τὸ Filioque δηλαδή ἡ κακοδοξία τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκε σαφέστατα, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς: «Ὁ ταν δ ἐξελθῇ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (Ἰωάν. Ε'. 26.) τὸ αὐτὸ δὲ ἐδίδασκε καὶ διδάσκει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία.

Εἰς τὴν Β'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία συνέταξε καὶ ὠλοκλήρωσε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς Α'. Συνόδου προκειμένου περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπανελήφθη αὐστηρῶς καὶ κατὰ γράμμα ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου.

Προσετέθη δὲ τὸ δὸν ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται: «Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον». Τὸ Σύμβολον ἀνεγνώσθη καὶ ἐπεκυρώθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας Συνόδους, χωρὶς νὰ γίνῃ καμμία μεταβολή.

Κάθε λέξις τοῦ Συμβόλου ἀποδίδει ἀκριβέστατα καὶ λεπτομερέστατα τὰς ἐννοίας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐναντίον πάσης αἰρετικῆς διαστrophῆς καὶ πλάνης. Ἡ Ἐκκλησία ἀπέθλεπε πρὸς τὸ ἱερὸν Σύμβολον μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ, διότι εἶναι πολυτιμώτατον δογματικὸν μνημεῖον συνταχθὲν ὑπὸ Πνευματεμφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς πᾶσα μεταβολή. Παρ' ὅλα ὅ-

μως ταῦτα ὁ Πάπας ὅλως αὐθαιρέτως, κακοδόξως καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῇ τοὺς ἀφορισμοὺς τῶν Συνόδων διὰ τὴν ἔστω καὶ κατὰ ἓν γράμμα ἀλλοίωσιν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, προσέθηκε εἰς τὰς λέξεις «τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς» τὴν φράσιν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ»

Ἡ πλάνη αὕτη ἐπαρουσιάσθη πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὸν στ' αἰῶνα καὶ κατόπιν διεδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης Λέων ὁ Γ'. ἀπέκρουσε τὴν προσθήκην, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Πάπας Νικόλαος ὁ Α'. ἐπέτρεψε νὰ ἀναγινώσκηται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ Σύμβολον μετὰ τὴν προσθήκην.

Ὁ Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κων) πόλεως διεμαρτυρήθη ἐντόνως, ἀλλὰ φεῖ καὶ οἱ μετὰ τὸν σύγχρονόν του Πάπαν Ἰωάννην τὸν Η'. Πάπαι ἐδέχθησαν τὴν προσθήκην «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ ἐκήρυξαν ὡς αἰρετικούς, ὅσους δὲν τὴν παρεδέχοντο.

Ἐκτοτε ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἔχει αὐτὴν τὴν φράσιν εἰς τὸ Σύμβολον, παρ' αὐτῆς δὲ τὴν παρέλαβον καὶ οἱ Προτεστάνται.

2.— Ἄλλη σημαντικωτάτη Δογματικὴ διαφορὰ εἶναι τὸ π ρ ω τ ε ῖ ο ν τ ο ῦ Π ά π α (τὸ ὁποῖον προεκάλεσε τὸ ἐπάρατον Σχίσμα) δηλαδή ἡ ἐσφαλμένη δοξασία περὶ τοῦ Πάπα Ρώμης ὡς ἀλανθάστου ἀρχηγοῦ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας καὶ μοναδικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν δοξασίαν ταύτην ἀνεκήρυξε καὶ ὡς δόγμα ἡ ἐν Ρώμῃ συνελθοῦσα τῷ 1870 Σύνοδος ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπεσκίρτησαν ἀπ' αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Παλαιοκαθολικοί.

Οἱ Παπικοὶ προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τοιαύτην δοξασίαν ἀντίθετον πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἰσχυρίσθησαν, ὅτι ὁ ἀπ. Πέτρος ἦτο «ἡγεμὼν» τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπόλυ-

ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΚΙΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ
Русской Православной Церкви
Заграницей.

48/31. Δεκεμβρίου.....1969...г.

№

75 East 93 St. New York 28, N. Y.
Phone: LEhigh 4-1601.

Его Блаженству,
Блаженнѣйшему Авксентію,
Архієпископу Истинно Православныхъ
Христіанъ въ Греціи.

Ваше Блаженство,

Братское посланіе Вашего Блаженства отъ 25 ноября 1969 г. было нами прочитано въ засѣданіи Архієрейскаго Синода сего числа.

Многія испытанія, какія Православная Церковь переживаетъ съ начала своей исторіи, особенно сильны въ наше лукавое время и потому въ особенности требуютъ единенія между тѣми, кто истинно преданъ вѣрѣ Отцовъ. Съ такими чувствами мы желаемъ увѣдомить Васъ, что Архієрейскій Синодъ Русской Православной Церкви Заграницей признаетъ дѣйствительность архієрейскихъ хиротоній Вашего предшественника, блаженнопочившаго Архієпископа Акакія и послѣдующія хиротоніи Епископовъ Вашей Святой Церкви. Въ соответствии съ этимъ и принимая во вниманіе различныя другія обстоятельства, нашъ Архієрейскій Синодъ рассматриваетъ Вашу Іерархію какъ братьевъ во Христѣ, находящихся въ полномъ общеніи съ нами.

Благословеніе Божіе да почіетъ на всемъ клирѣ и вѣрующихъ Вашей Церкви, особливо въ грядущія дни Рождества во плоти Господа и Спаса нашего Іисуса Христа.

Предсѣдатель Архієрейскаго Синода

+ Митрополитъ Филаретъ

+ Кирилл, Архієпископъ Вашингтонскій
и Филадельфійскій

Члены Синода:

- + Серафимъ, Архієпископъ Чикагскій и Детройтскій
- + Виталий, Арх. Монтреальскій и Канадскій
- + Антоній, Архієпископъ Лосъ-Анжелосскій и Тексасскій
- + Аверкій, Архієпископъ Сѣракузскій и Троійскій
- + Антоній, Архієпископъ Западно-Американскій и Санъ-Францисскій
- + Савва, епископъ Эдмонтонскій
- + Нектарій, епископъ Сеаттлскій
- + Андрей, епископъ Роклендскій

Членъ Синода Секретарь +

Лавръ, Епископъ Мангайттенскій

Σημ. : Η σφραγίς τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου εἶναι ἀνάγκη

ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ
ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ
75 EAST 93RD STREET, NEW YORK 28, N. Y.

18)31 Δεκεμβρίου 1969

Πρὸς τὴν
Αὐτοῦ Μακαριότητα
Κύρ Κύρ Αὐξέντιον
Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἀδελφική ἐπιστολή τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τῆς 25ης Νοεμβρίου τοῦ 1969, ἀνεγνώσθη εἰς Συνεδρίασιν τῆς Συνόδου Ἡμῶν σήμερον. Αἱ πολλαὶ δοκιμασίαι τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἱστορίας της, εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλαι κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τοὺς ὁποίους διερχόμεθα καὶ συνεπῶς ἀπαιτοῦν μεγαλυτέραν καὶ ἰσχυροτέραν ἑνωσιν (ἐνότητα) μεταξύ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς ὀφισιωμένοι εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας. Μὲ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἐπιθυμοῦμεν ἀπαξ ἔτι νὰ σᾶς πληροφωρήσωμεν ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ ἀναγνωρίζει τὴν ἰσχὺν τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τοῦ εὐλογημένης μνήμης, προκατόχου Ὑμῶν, μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ τὰς ἐν συνεχείᾳ χειροτονίας ἐν τῇ Ἱερᾷ Ὑμῶν Ἐκκλησίᾳ. Συνεπῶς καὶ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν διαφόρων ἄλλων περιστατικῶν, ἡ Ἀρχιερατικὴ Ἡμῶν Σύνοδος θεωρεῖ τὴν Ἱεραρχίαν Ὑμῶν ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ ἐν πλήρει κοινωνίᾳ μεθ' ἡμῶν.

Εἴθε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν ἰδίως κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας τῆς ἐν σαρκὶ Γεννήσεως τοῦ Ἡμετέρου Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων

† **Μητροπολίτης Φιλάρετος**

† Νίκων, Ἀρχιεπίσκοπος Οὐασιγκτῶνος καὶ Φλωρίδος.

† Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σικάγου καὶ Νητροίτ.

† Βιτάλιος, Ἀρχιεπίσκοπος Μοντρεάλ καὶ Καναδᾶ.

Μέλη : † Ἀντώνιος, Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ Τέξας

† Ἀβέρκιος, Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν τοῦ Τροΐσκυ

† Ἀντώνιος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Σάν Φραντσίσκο

† Σάββας, Ἐπίσκοπος τοῦ Ἐντμοντον

† Νεκτάριος, Ἐπίσκοπος Ἐντμοντον

† Ἀνδρέας, Ἐπίσκοπος τοῦ Ρόκλαντ

† Λαυρος, Ἐπίσκοπος τοῦ Μανχάτιαν, Μέλος τῆς Συνόδου καὶ Γραμματεὺς

Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος Πρόεδρος τῆς ἐν Διασπορᾷ Ρωσ-
σικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις εἶναι Ἀρχηγὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
τοῦ Ἐξωτερικοῦ (παλαιοῦ ἑορτολογίου) ὀρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς
ἀληθείας καὶ μοναδικὸς ἀγωνιστὴς τῆς πανταχόθεν βαλλομένης
σήμερον Ὁρθοδοξίας.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελ.)

ἔνωσιν παγιδευόμενοι ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ὁμοφρόνων του. Δὲν μισοῦμεν τοὺς αἰρετικούς ὡς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μισοῦμεν καὶ βδελυττόμεθα τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Ποθοῦμεν διαπύρως τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἀγίας Καρδίας τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, . . . «**Ἴ ν α π ά ν τ ε ς ἔ ν ῶ σ ι ν**» καὶ προσευχόμεθα πάντοτε θερμῶς, ὅπως φθάσῃ τάχιστα ἡ ποθουμένη ὑφ' ὅλων ἡμέρα αὕτη τῆς ἐνώσεως. Θὰ δεχθῶμεν ὅμως τὴν ἔνωσιν ταύτην, ὅταν γίνῃ, ὅπως τὴν θέλει ὁ θεῖος τῆς Ἐκκλησίας ἰδρυτὴς μὲ ὑποταγὴν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν παρεκκλινάντων τῆς ὁρθῆς καὶ ἀγίας πίστεως εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς καὶ ἀληθινῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους θὰ ὑποχωρήσουν πρὸ τοῦ φωτός τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ἥτις θὰ ἐπικρατήσῃ, θὰ λάμψῃ καὶ ἡ ἐσχάτη δόξα αὐτῆς θὰ εἶναι μεγαλυτέρα τῆς πρώτης κατὰ τοὺς λόγους τῆς Ἀγίας Γραφῆς «**καὶ ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τοῦτου ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ**». (Ἀγγ. 69)

«**Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΥΛΟΓΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΕΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628,280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἐτησία	» 30.—
Ἐξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησία	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Σ Χ Ο Λ Ι Ο Ν

Δυσκολεούμεθα . . .

«Δυσκολεούμεθα νὰ πιστεύσωμεν αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπινύμως καταγγέλλει ἀναγνώστης μας. Καθολικὸς ναυτικὸς μεταβάς, εἰς ἐκτέλεσιν «τάματος» νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ὁλονύκτιον δέησιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου, εἰς Λυκόβρυσιν Ἀττικῆς, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτο καθολικός. Τοιαύτη στενότης ἀντιλήψεως καὶ μάλιστα ἀπὸ λειτουργῶν τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης μᾶς φαίνεται ἀδιανόητος. Τὸ περιστατικὸν φέρεται λαθὼν χώραν τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν, 22—23 καὶ μᾶς τὸ ἀναφέρει ἐπινύμως, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα του, ἀναγνώστης μας. (Ἀκρόποις 6.12.69)

Ἰδοὺ εἰς ποῖον δυσάρεστον καὶ ἀποκαρδιωτικὸν σημεῖον ἔφθασαν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ καταφρονούντες τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὥστε νὰ κατακρίνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὴν ἀκρίβειαν ὡς πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὑπεραμύνονται τῶν Ὁρθῶν Δογμάτων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων.

Μήπως θὰ ἤρεσκεν εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀγάπην ὁ περὶ οὗ λόγος Ὁρθόδοξος Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ νὰ ἐκοινῶναι τὸν Καθολικὸν, ὡς ἔπραξεν ὁ Ἱερεὺς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν, ὅστις ἐκοινῶνησεν τὰς 20 Παπικάς; Ἡ στάσις τοῦ Κληρικοῦ εἶναι πλήρως δικαιολογημένη μετὰ τὰ ὅλως παράτολμα φιλενωτικὰ διαβήματα καὶ τὰς ἀκροβατικὰς ἐνεργείας τοῦ Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου, ὅστις γοργῶ καὶ ἀγαλλομένῳ ποδὶ «**π ο ρ ε ὕ ε τ α ι π ρ ὸ ς τ ῆ ν δ ὁ ξ α ν τ ο ὗ κ ο ι ν ο ὗ ἀ γ ί ο υ θ υ σ ι α σ τ ῆ ρ ί ο υ**» παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τὸν ζηλωτὴν καὶ ἐνάρτεον Ἀρχιμ. Γαβριήλ Καλαμισάκη, ὁ ὅποιος πρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας οὐδὲν ὑπελόγησε ἀπομακρύνας τὸν αἰρετικὸν ναυτικὸν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Εἴθε νὰ εὕρῃ καὶ ἄλλους μιμητὰς εἰς τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας! Ἄλλως θὰ καταντήσωμεν νὰ γίνωμεν ἕνα μὲ τοὺς αἰρετικούς.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 1 Μαρτίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Θεοδώρων πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ 1) Ν. Σμύρνης—Ἀθηνῶν 2) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγγεριάς—Πάρου.

Τὴν 9 Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου — Κορυδαλοῦ.

Τὴν 25 Μαρτίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ 1) Καραβά 2) Κορυδαλλοῦ 3) Μαγκουφάνας 4) Χαλκίδος 5) Στυλίδος 6) Λαφίσκας 7) Δομβραίνης 8) Ζευγολατιοῦ—Κορινθίας 9) Κέρτεζης 10) Αἰγίνης καὶ αἱ Ἱεροὶ Μοναὶ 1) Συκαμίνων—Ὠρωποῦ 2) Καπανδριτίου—Ἀττικῆς 3) Παγώνδας—Σάρου καὶ 4) Οἰνουσσῶν —Χίου.

τον έξουσίαν καὶ ὅτι ἐπίσης ἐπειδὴ ὁ Πάπας εἶναι διάδοχος τοῦ Ἀπ. Πέτρου, διὰ τοῦτο ἐκληρονόμησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπολυτον έξουσίαν καὶ τὸ ἀλάνθαστον. Πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ τοῦ παραδόξου ἰσχυρισμοῦ παρερμηνεύουν καὶ διαστρέφουν διάφορα χωρία τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Κἀγὼ δὲ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃ ἂν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὃ ἂν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 16, 18—19) «Εἶπε δὲ ὁ Κύριος Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον, ἐγὼ δέ, ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφοὺς σου» (Λουκ. 22, 31—32) καὶ ἄλλ. Ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἔκαμε καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν του, τοῦναντίον δὲ ἔψευγε τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν τάσιν πρὸς ὑπεροχὴν, διδάσκων, ὅτι δὲν συμβιβάζονται τοιαῦται ἀνθρώπινοι ἐγωιστικαὶ τάσεις πρὸς τὴν διδασκαλίαν Του.

Ὑποστηρίζουν ἐπίσης οἱ Παπικοὶ, ὅτι ὁ ἀπ. Πέτρος ἱδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης καὶ ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπίσκοπος αὐτῆς.

Τὸ ὅτι ὁ Πέτρος ἐκήρυξε εἰς τὴν Ρώμην δὲν εἶναι ἀπολύτως βέβαιον.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐκήρυξε, μήπως καὶ ὁ Παῦλος ὡσαύτως δὲν ἐκήρυξεν καὶ ἐμαρτύρησεν ἐκεῖ;

Ὅμως, ὅπωςδήποτε ὁ Ἀπ. Πέτρος δὲν ὑπῆρξεν μοναδικὸς εἰς τὴν Ρώμην, οὔτε καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖ, διότι ἐὰν ὁ Παῦλος διεξεδίκει τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν Ρώμην, ἡ ἱστορία θὰ τὰ ἐπεδίκαζε πολὺ εὐκολώτερον εἰς αὐτὸν παρὰ εἰς τὸν Πέτρον. Ἐξ ἄλλου Πρωτεῖον μιᾶς Ἐκκλησίας ἢ ἐνὸς Ἐπισκόπου δὲν ἀνεγνώρισε ποτὲ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καθότι ἀνωτάτη

διοικητικὴ ἀρχὴ ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ σταθερῶς νὰ εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὑφ' ἣν ὑπόκεινται πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι καὶ Πάπαι, καθὼς ὑπέκειντο εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ Ἀπόστολοι συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Πέτρου.

3.— Ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τοῦ τοῦ Πρωτείου εἶναι τὸ Δόγμα τοῦ Ἀλάθητου τοῦ Πάπα ἢ πλάνη δηλαδὴ, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθητος καὶ δι' ὅ,τι δογματίζει καὶ ἀποφαίνεται ἀπὸ καθέδρας ex Cathedra ὅταν δηλαδὴ διατυπώσῃ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως.

Ὁ Πάπας λοιπὸν διὰ τοὺς Παπικοὺς εἶναι ἀλάθητος καὶ αἱ ἀποφάσεις του εἶναι ἀναντίρρητοι καὶ ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς πιστοὺς.

Ἡ ἀνακήρυξις ὁμῶς ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου ὡς ἀλαθήτου εἶναι πράξεις καὶ ἐνέργεια τελείως ξένη πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν.

Ἀλάθητος εἶναι μόνῃ ἡ Ἐκκλησία ὡς σύνολον, ἥτις ἀποφασίζει διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ αἱ ἀποφάσεις της, ὡς ἀποφαινομένης καὶ δογματιζούσης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, γίνονται δεκταὶ ὡς ὀρθαὶ καὶ θεόπνευστοι ἀπὸ τὸ σύνολον τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡστε τὸ παπικὸν πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως θάσιν μήτε εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν, μήτε εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν.

4.— Ἐτέρα Δογματικὴ καινοτομία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ δόγμα τοῦ Καθηρείου Πυρός.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου συμφώνως πρὸς τὰ διδασκόμενα ὑπ' αὐτῶν διέρχεται ἀπὸ τὸ καθαρτήριο πῦρ, ὅπου καθαρίζεται ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπρόφθασε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς Θείας Δικαιοσύνης.

Ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀντιευαγγελικὴ, κακόδοξος καὶ παράδοξος, ἢ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποκρούει ζωηρῶς, διότι εἶναι τελείως ξένη

πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Ὁ μέγας Διδάσκαλος τοῦ Γένους καὶ θεολόγος Νικηφόρος Θεοτόκης λέγει: «Περὶ μὲν τοῦ πυρὸς τῆς αἰωνίου κολάσεως ἐλάλησεν ὁ Θεὸς φανερὰ ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς, ὀνομάσας αὐτὸ πῦρ ἄσβεστον, πῦρ καμινιαῖον, πῦρ αἰώνιον, πῦρ γεένης, πῦρ φλογερὸν, πῦρ λιμναῖον· πῦρ δὲ καθαρτήριον οὐδὲ ἀκούεται εἰς τὰς θείας Γραφὰς οὐδὲ εἰς τὰς τῶν ἁγίων Συνοδῶν διατάξεις, οὐδὲ εἰς τὰς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικὰς ἱστορίας, οὐδὲ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Θεοφύλων Πατέρων». (Κυριακοδρόμιον Ἀποστόλων, Ἀθήναι, 1930, σ. 205).

Ἄλλη καινοτομία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ δόγμα τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐθέσπισε ἐπὶ Πάπα Πίου Θ'. τῷ 1854.

Κατ' αὐτό, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐγεννήθη ἄνευ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, γεγονός, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραδέχεται μόνον διὰ τὸν Χριστόν.

Ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἱ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἡ Θεοτόκος ἦτον ὑποκειμένη εἰς τὸ προπατορικὸν μέχρι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· τότε γὰρ ἐκαθαρίσθη διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὡς εἶπεν ὁ Ἀγγελος: «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ» (Κήπος Χαρίτων, Βόλος, 1958, σ. 200.)

Β'. ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΑΤΡΕΙΑΝ

1.— Σὺν τοῖς ἄλλοις οἱ Παπικοὶ εἰσήγαγον πολλὰς καινοτομίας εἰς τὰ Θεία Μυστήρια τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ τὸ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν χάσμα μεγαλύτερον.

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία διέστρεψε καὶ μετέτρεψε τὸ βάπτισμα εἰς ράντισμα, ἐνῶ ὁ βαπτιζόμενος εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος πρέπει νὰ θυθίζεται

τρὶς φορές εἰς τὸ ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας.

Τοῦτο σημαίνουν αἱ λέξεις, «βαπτίζω», «βάπτω», «βάπτισμα», δηλαδή θύθισμα, εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ τῆς Γραφῆς, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἑξῆς χωρίον: «βαπτισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος» (Ματθ. 3,16). Τὸ «ἀνέβη» σημαίνει, ὅτι κατὰ τὸ βάπτισμα ἐθυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος ἐν τῇ περὶ Ἀγίου Πνεύματος πραγματείᾳ του λέγει: «ἐν τρισὶ κατὰ δύσεσι καὶ ἰσαριθμοῖς ταῖς ἐπικλήσεσι τὸ μέγα μυστήριον τοῦ βαπτίσματος τελειοῦται». Τὰ ἀρχαία βαπτιστήρια τῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦν, ὅτι ἀνέκαθεν τὸ βάπτισμα ἦτο θύθισμα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ οὐχὶ ράντισμα.

2.— Τὸ μυστήριον τοῦ Χρίσματος τελεῖται εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν μόνον ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων καὶ ὄχι εὐθὺς μετὰ τὸ βάπτισμα, ἀλλ' ἐπὶ ἀνεπτυγμένων παιδῶν καὶ κορασίων, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν καὶ ὄχι διὰ Μύρου ἁγίου, ὅπως ἐπεκράτησε νὰ τελῇται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν. Ὁ χωρισμὸς τῶν δύο Μυστηρίων εἶναι καινοτομία, διότι ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, μετὰ τὸ Βάπτισμα ἠκολούθει τὸ Χρίσμα καὶ ἐχρίετο ὁ Βαπτιζόμενος. Ὁ δυτικὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Περτυλιανὸς σημειώνει τὰ ἑξῆς εἰς τὴν πραγματείαν του «Περὶ Βαπτίσματος»: «ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς σωτηριώδους κολυμβήθρας λαμβάνομεν τὸ ἅγιον χρίσμα κατὰ τὴν ἀρχαίαν τάξιν.»

3. Σοβαρωτέρας καινοτομίας ἔκαμεν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, διότι δὲν μεταδίδει εἰς τοὺς λαϊκοὺς καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἶδη καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα παρὰ τὴν κατηγορηματικότητα τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ μετάληψις δίδεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν (Ματθ. 26,26—27)

Εἰς αὐτὴν προσετέθη καὶ ἄλλη καινοτομία, καθ' ἣν τὰ μικρὰ παιδιὰ μένουν ἀκοι-

νώνητα καὶ ἀποθνήσκουν ἀμόρωτα καὶ ἀκοινωνήτα.

Τελεῖ ἐπίσης ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὄχι μὲ ἐνζυμον, ἀλλὰ μὲ ἄζυμον ἄρτον, ἐνῶ ἡ λέξις ἄρτος σημαίνει ἐνζυμον, ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον μὲ ἄρτον.

Οἱ λατίνοι δὲν ἔχουν πρόσφορα ἀλλὰ ἄζυμα εἰς ὅστις (βιομηχανοποιημένον ἄζυμον), ἔχουν καταργήσει τὴν ἀκολουθίαν τῆς προσκομιδῆς πρὸ τῆς Λειτουργίας, δὲν μνημονεύουν τοὺς προσφέροντας καὶ δὲν προσέρχονται οἱ πιστοὶ νὰ κοινωνήσουν, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς προσέρχεται εἰς τὸν κάθε ἕνα χωριστὰ καὶ θέτει εἰς τὸ στόμα του τὴν Ὅστιαν.

4.— Δέν ἠρκέσθη ὅμως ἡ Δυτ. Ἐκκλησία μόνον εἰς τὰς καινοτομίας ταύτας ἀλλὰ διέστρεψε καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου, τὸ ὁποῖον παρὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς (Ἰακ. 5, 14.15) τελεῖ μόνον ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων καὶ ὄχι ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην θεραπείας ψυχῆς καὶ σώματος.

Ἐπὶ πλέον ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία διέστρεψε καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνεργείας τῶν Μυστηρίων, διότι διδάσκει ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν μυστηρίων εἶναι μηχανικὴ «ἐξ ἔργου εἰργασμένου» καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν τοῦ θέλοντος νὰ λάβῃ τὴν χάριν αὐτοῦ, ἢ ἐκείνου τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Τοιαῦται θεωρίαι περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν μυστηρίων ἐκ τοῦ τρόπου μόνον τῆς τελέσεώς των ex opere operato ὠδήγησαν τοὺς Προτεστάντας εἰς τὰ ἄκρα, διότι ἢ ἡρνήθησαν τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν τῶν Μυστηρίων, ἢ ἐξήρτησαν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως τῶν τελούντων αὐτὰ καὶ τῶν κοινωνούντων.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν Μυστηρίων ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὴν ἰκανότητα τοῦ τελούντος αὐτὰ ἢ μεταλαμβάνοντος ἀλλ' ἐκ τῆς Θείας Χάριτος.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λατρείαν τῆς Λατινικῆς

Ἐκκλησίας, ἐπῆλθον, σὺν τῷ χρόνῳ μεγάλοι διαφοραὶ, αἱ ὁποῖαι διέστρεψαν τὴν Θεῖαν λατρείαν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἣν διατηρεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ παρεμόρφωσαν τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἔννοιαν.

Οἱ Παπικοὶ Ναοὶ εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς δυσμὰς καὶ ὄχι πρὸς Ἀνατολάς. Εἰς αὐτοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ Ἅγιοι Τράπεζαι καὶ εἰς διάφορα μέρη τῶν Ναῶν καὶ νὰ γίνεται ταυτοχρόνως λειτουργία εἰς πολλὰς Ἁγίας Τραπέζας. Οἱ Ναοὶ τῶν δὲν ἔχουν μόνον εἰκόνας ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα, πρὸ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ λειτουργία.

Οἱ Λατίνοι τὸ σημεῖον τοῦ Στρατοῦ τὸ κάμνουν διὰ 5 δακτύλων παραλλήλως τιθεμένων ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἡ λειτουργία γίνεται πανταχοῦ εἰς τὴν νεκράν καὶ ἀκατάληπτον Λατινικὴν καὶ εἰς τὸν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἱερέα ἐπιτρέπεται νὰ κάμνῃ πολλὰς λειτουργίας κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας Ἁγίας Τραπέζης ἢ εἰς διαφόρους Ἁγίας Τραπέζας τοῦ αὐτοῦ Ναοῦ.

Ὁ Παπισμὸς ὥρισε ἐπίσης τὸ Σάββατον ὡς ἡμέραν νηστείας καὶ εἰσήγαγε νέας τελετὰς καὶ ἑορτὰς ἀγνώστους εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ὡς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἱερᾶς Καρδίας τοῦ Ἰησοῦ, τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς, κ.ἄ. εἰς τὰς ὁποίας προσέδωκε φαντασμαγορικὸν χαρακτῆρα καὶ κατήργησε τὴν ἐπὶ κλησιν κατὰ τὸν καθαγιασμόν τῶν Τιμίων Δώρων.

Ἐνεωτέρωσε δὲ καὶ εἰς τὸ ὅτι συνεκέντρωσε ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Μυστηρίων εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἱερέως, ἐνῶ ἡ δύναμις τούτων ἐξαρτᾶται παρὰ τῆς Θείας χάριτος.

Γενικώτερον ὁ Παπισμὸς διηύρυνε, ἐνόθευσε καὶ ἐπεξέτεινε τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς προαναφερθείσας καινοτομίας ὡς καὶ διαφόρους ἄλλους νεωτερισμούς του.

Μετὰ τοσαύτας καὶ τοιαύτας αἰρετικὰς δοξασίας, πλάνας καὶ κακοδοξίας τῶν Παπικῶν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ποθητὴ ἔνωσις;

Βεβαίως ὄχι. Μόνον ἐν θαῦμα, μία

θεία επέμβασις εἶναι δυνατόν νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν ἑνωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἀνανήψη, ἀπορρίψη τὰς ποικίλας αἰρετικὰς διδασκαλίας καὶ καινοτομίας τῆς καὶ θελήσῃ νὰ ἐπανέλθῃ ἐν μετανοίᾳ ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ».

Ἡ κρίσις ἄλλως τε, ἥτις σοθεῖ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Βατικανοῦ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς πόθος ἀποδεσμεύσεως ἀπὸ τὸ ἀπολυταρχικὸν πρωτεῖον καὶ ἀλάθητον τοῦ Πάπα καὶ ἐπανόδου εἰς τὸ σύστημα τῶν Συνόδων.

Ἰσως «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα» νὰ κατανοήσουν τὰς πλάνας τῶν οἱ αἰρετικοὶ Λατῖνοι, ἀφοῦ πρότερον γίνῃ τεκτονικὸς σεισμός, ὅστις θὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἰρετικῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πάντως ἡ σοβοῦσα κρίσις δηλοῖ πολλὰ καὶ ἀποκαλύπτει τὴν διάπυρον ἐπιθυμίαν τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς μιᾶς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ ἑνωσις τότε μόνον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, ὅταν οἱ Δυτικοὶ στραφῶν καὶ ἐγκολπωθῶν τὰ ὀρθὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις τῶν θεοπνευστῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνωσις καθ' ὃν τρόπον τὴν θέλει καὶ τὴν ἐπιδιώκει ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὅσῳ, καθ' ὅτι εἶναι πάντῃ ἀντίθετος πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κηρύττων γυμνῇ τῇ κεφαλῇ «τὸν οἰκουμενισμὸν καὶ τὸν συγκρητισμὸν» Πατριάρχης σπεύδει γοργῶ τῷ θήματι εἰς τὴν ἑνωσιν, καθὼς τοῦτο προσφάτως ἐδήλωσεν εἰς τὸ μήνυμά του ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων εἰς ὃ συγκεκριμένως γράφει τὰ ἑξῆς:»

Καὶ νῦν καλοῦμεθα, ἵνα χωρήσωμεν περαιτέρω. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ χριστιανικοῦ θάρρους. Ἀγαπήσαντες ἀλλήλους ὁμολογήσωμεν τὴν ἀρχαίαν κοινὴν πίστιν, πορευθῶμεν ὁμοῦ πρὸς τὴν δόξαν τοῦ κοινοῦ Ἀγίου θυσιαστηρίου, ἵνα πληροφορήσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, λάμψῃ ἡ Ἐκκλησία, ὁ κόσμος πιστεύσῃ, καὶ ἔλθῃ ἐπὶ πάντας ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ». Ἀξιοθρήνητον ὄντως τὸ κατάντημα τοῦ ἀρχιποίμενος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νὰ θαίνῃ ἀγαλλομένῳ ποδί» «πρὸς τὸ κοινὸν θυσιαστήριον χωρὶς πρότερον νὰ ἔχουν ἀρθῇ αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ ὡς καὶ αἱ διαφοραὶ εἰς τὰ θεία μυστήρια καὶ τὴν θείαν λατρείαν, αἱ χωρίζουσιν ἀπὸ αἰῶνας τὰς δύο Ἐκκλησίας καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ καταργηθῇ ἡ προβατοσχήμω, ὑποῦλως, καταχθονίως, ἀντεθνικῶς καὶ ἀντιχριστιανικῶς δρώσα Οὐνία, ἥτις παντοειδῶς ἀγωνίζεται νὰ διαβρώσῃ τὴν συνείδησιν τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν. Ἀς εὐχηθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καταυγάσῃ καὶ φωτίσῃ τὰς διανοίας τῶν πορευομένων «πρὸς τὴν δόξαν τοῦ κοινοῦ Ἀγίου θυσιαστηρίου», ποιμένων καὶ ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες εἶναι ἕτοιμοι ἀντὶ πινακίων φακῆς νὰ πωλήσουν καὶ προσφέρουν δούλην καὶ δεσμίαν τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ αἰρετικοῦ καὶ κακοδόξου Πάπα.

Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετὰ φόβου! Ὄντως «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα νὰ ἀναφανοῦν νέοι ὁμολογηταὶ καὶ μάρτυρες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες κατ' οὐδένα λόγον θὰ δεχθοῦν τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Καθολικισμὸν καὶ τὴν παρέκκλισιν ἀπὸ τὴν ἁγίαν καὶ ὀρθὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἀς ἐργασθῶμεν δραστηρίως πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀφελῶν ἢ χλιαρῶν χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦντες τὰ τῆς ἁγίας πίστεως ἡμῶν εἶναι ἕτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὴν (Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελ.)

Ἡ Στωλὶς πρωτοπόρος τῶν Ρουμελιωτῶν ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ τῶν Ἱερῶν παραδόσεων τῆς ἀκραίᾳ νοῦς ἡμῶν πίστεως δίδει πάλιν τὸ παρόν. Ἀνωτέρω στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴν λαμπρὰν τελετὴν τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν Λιμένα αὐτῆς. Διακρίνονται οἱ ἀκραιφνεῖς ζηλωταὶ κληρικοὶ Ἀρχιμ. Καλλίνικος Λαμίας, Ἀρχιμ. Πανάρετος περιοδεύων τῆς ἐπαρχίας, ὁ αἰδὸς Γεώργιος Γαλάνης Δομοκοῦ καὶ ὁ ἀκάματος ἐφημέριος αὐτῆς αἰδὸς Γεώργιος Παπαναγιώτου μετὰ τμήματος φιλοθρήσκου καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του Ἀθηναγόρα»
συγγραφή του ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου**

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

Ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι αὐτῶν ὑπὲρ ἔλαιον· καὶ αὐτοὶ εἰσὶ βολίδες

1

Γενικὲς παρατηρήσεις

Πρὶν προχωρήσουμε στὴν εἰδικὴ ἐξέτασι τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ἐπιστολιμαίας διατριβῆς εἶναι χρήσιμο νὰ τὴν ἐξετάσουμε σὰν σύνολο. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὴν νοστροπία, τὸ ὕψος καὶ τὸ ἥθος τῆς.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔρχεται στὸ νοῦ μόλις ἀρχίσει κανεὶς τὴν ἀνάγνωσι εἶναι τὸ ἑξῆς: ὁ μοναχὸς — ἢ ἔστω ἡ Συνοδεία του — ἔγραψαν μιὰ προσωπικὴ ἐπιστολὴ καὶ περιέμεναν προσωπικὴ ἀπάντησι. Ἡ θέσις τους ἦταν λεπτὴ. Μόλις εἶχαν διακηρύξει ὅτι προσχωροῦν στὴν Ἐκκλησία τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Δὲν θὰ ἤθελαν ἀσφαλῶς νὰ γίνῃ γνωστὸ ὅτι ἀμφιταλαντεύοντο ἀκόμη καὶ ὅτι ὑπῆρχαν ἀντιρρήσεις μέσα στὴν Συνοδεία. Ἐγραψαν ὑπὸ τύπον ἐξομολογήσεως, ἔγραψαν σ' ἓναν πνευματικόν. Βεβαίως τὸ θέμα ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἔπρεπε οἱ ἀπόψεις τοῦ π. Ἐπιφανίου νὰ διαβαστοῦν ἀπὸ ὅλους. Τί χρειάζεσθαι ὅμως νὰ ἀναγραφῇ στὴν μεμβράνη τοῦ πολυγράφου τὸ ὄνομα τοῦ ἐρωτήσαντος μοναχοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ γέροντός του καὶ ἢ διεύθυνσίς τους; Σὲ τί ἄλλο ἀπέδλεπε αὐτὴ ἡ ἐν δῆμῳ διακήρυξις τῶν ἐν κρυπτῷ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκτεθῇ μιὰ Συνοδεία μοναχῶν ποὺ τόλμησε νὰ προσχωρήσῃ στοὺς Παλαισημερολογίτας; Ἰδοὺ, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποὺ προσχωροῦν στοὺς Παλαισημερολογίτας δὲν εἶναι βέβαιοι ὅτι ἔκαναν καλὰ καὶ ρωτοῦν ἐμένα νὰ μάθουν. Γι' αὐτὸ καὶ παρακάτω τονίζει ὅτι ὁ μοναχὸς ζητεῖ τὴν γνώμη τοῦ ἐξ ὀνόματος τῆς Συνοδείας του. Ἀφήνω στὰ πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ συγγραφέως τῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐγάλουν τὰ συμπεράσματα γιὰ τὸ ἥθος τοῦ πνευματικοῦ τῶν πατρὸς ἀπὸ τὴν διαγωγή του.

Ἀλλὰ τὸ ἥθος τοῦ συγγραφέως τῆς διατριβῆς φαίνεται καὶ ἀπὸ τίς παραποιήσεις τῆς ἀλήθειας. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ στέκεται αὐτὸς καὶ «σύμπασα ἡ ἀγὰ τὴν Οἰκουμένην Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία», ἀπὸ δὲ τὴν ἄλλῃ μεριὰ στέκεται ὁ μοναχὸς «καὶ ὀλίγοι ἀκόμη». Οἱ διασώζοντες τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζονται ὡς ἄτομα καὶ μάλιστα πολὺ ὀλιγάριθμα. Ὁ ἴδιος ὅμως ἀναγκάζεται κατόπιν νὰ ἐπιτεθῇ ὅχι ἐναντίον ἀτόμων, ἀλλὰ ἐναντίον ὁλοκληρῶν Ἐκκλησιῶν. Πῶς νὰ τὰ χα-

ρακτηρίσουμε αὐτά; Ἄς τὰ χαρακτηρίσουν ἐκεῖνα ἀπ' τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ ποὺ δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν ἀκόμη.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦσαν ὀλίγοι οἱ «διασώζοντες τὴν ἀλήθειαν» θὰ ἦτο αὐτὸ ἐπιχειρήμα κατ' αὐτῶν; «Κρεῖσσον εἰς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μύριοι παράνομοι». «Εἰς διώξεσιν χιλιάδας καὶ δύο μυριάδας». «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖα διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται, καὶ αὐτοῖς κακοπαθῆσαι δεήσοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας». Ὁ Κύριος μᾶς εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον ὅτι ἠρρόκησεν ὁ Πατήρ μου δοῦναι ὑμῖν τὴν Βασιλείαν». Ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς ὅμως λέγει: «φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον καὶ φύγε μακριὰ ἀπὸ αὐτό».

Σ' ὅλη τὴν διατριβὴ διάχυτος εἶναι ἡ παπικὴ νοστροπία τοῦ συγγραφέως τῆς. Οἱ χριστιανοὶ διαιροῦνται σὲ ἀξιωματικούς καὶ σὲ στρατιώτας. Ἀξιωματικοὶ δὲν εἶναι οἱ ἅγιοι, τὰ κατοικητήρια τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς. Σύμφωνα μ' αὐτὴν τὴν νοστροπία εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἐγερθῇ ἓνας ἅγιος λαϊκός, μοναχὸς ἢ ἱερεὺς ἐναντίον ἑνὸς Ἀρχιερέως ποὺ καταπατεῖ τίς παραδόσεις τῶν Πατέρων. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε σ' ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καταδικάζεται ἀπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον. Κατ' αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία — ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν συγγραφέα τῆς διατριβῆς εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς — θὰ πῇ πρὸς τὸν ἅγιο ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐλέγξῃ: «Ποῦς εἶσαι σὺ, κύριε; Εἶσαι Ἀρχὴ ἀνωτέρα ἐμοῦ; Ἐγὼ κρίνω, ἐγὼ ἀποφασίζω. Ἐγὼ ἔχω τὴν αὐθεντίαν καὶ ὄχι ἐσύ». Αὐτὲς ὅμως εἶναι κουδέντες ποὺ λέγονται μέσα στὸν λατινικὸ περίβολο, δὲν ἀκούσθησαν ὅμως ποτὲ μέσα στὴν κατὰ ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες. Τὴν αὐθεντίαν μέσα στὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν ἔχουν οἱ Ἀρχιερεῖς, τὴν ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὅποιος ἔχει τὴν αὐθεντίαν ἂς εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος σκουπιδιάρης. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ θάλλῃ στὴ θέσι τους χιλίους Ἀρχιερεῖς. Αὐτὸν κανεὶς δὲν τὸν ἀνακρίνει καὶ ὅλοι ἀνακρίνονται ἀπ' αὐτόν. Ἄν τὸν ἀφορίσουν οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁ ἀφορισμὸς γυρίζει στὰ κεφάλια τους γιατί ὁποιος ἀφορίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διώχνει μακριὰ του τὴν ζωὴ. Μέσα στὴν Ὀρθοδοξίαν σημάσια δὲν ἔχει

ποιός συμφωνεί και ποιός δεν συμφωνεί με τους Ἀρχιερείς, αλλά ποιός συμφωνεί και ποιός δεν συμφωνεί με τὰ ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

«Αὐτὴ ἀδελφέ μου, γράφει, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία». — Δηλαδή τὴν αὐθεντία τὴν ἔχουν οἱ Ἀρχιερεῖς — «Τὰ ἄλλα, τὸ νὰ ἐγείρονται δηλαδή τὰ ἄτομα — Κληρικοί ἢ λαϊκοί — καὶ νὰ ἀποκηρύττουν Ἐπισκόπους οὓς ἡ Καθολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται, εἶναι Προτεσταντισμοί».

Γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς τέτοια πράγματα πρέπει νὰ ἀγνοῇ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ καὶ τὴν Ὁρθόδοξια. Προτεσταντισμὸς δὲν εἶναι ἡ μὴ ἀναγνώρισις αὐθεντίας στοὺς Ἀρχιερεῖς εἶναι ἡ μὴ ἀναγνώρισις αὐθεντίας στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ μὴ ἀναγνώρισις τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθόδοξια ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶά ἔταν μιλᾷ γιὰ τὴν Καθολικὴ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς Ἐπισκόπους τῆς οὔτε ἐννοεῖ μόνον τὴν σημερινὴν ἀνὰ τὸν κόσμῳ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἢ στρατευομένη, εἶναι ἡ θριαμβεύουσα. Ὅταν ἡ σημερινὴ ἀνὰ τὸν κόσμῳ ἐπισήμως Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μετὰ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν Πατέρων, τότε «τὰ ἄτομα» ποὺ ἐγείρονται ἐναντίον αὐτῆς γιὰ νὰ παραμείνουν σὲ κοινωνία πίστεως μετὰ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων, ὅχι μόνον Προτεστάνται δὲν εἶναι ἀλλὰ ἀπειναντίας εἶναι τὰ μοναδικὰ μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ὅχι μόνον σχίσμα δὲν κάνουν μετὰ τὸ νὰ μὴ ἀκολουθοῦν τὴν σύγχρονην ἱεραρχία ποὺ βαδίζει δικούς της δρόμους, ἀλλὰ εἶναι αὕτῃ ἡ Ἐκκλησία διότι μόνον αὐτοὶ κάνουν ἓνα σῶμα μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Χρειάζεται ἀλήθεια νὰ σπουδάσῃ κανεὶς θεολογία γιὰ νὰ ξεχάσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα; Ὅταν πρὸ αἰῶνος καθόταν στὸν θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἓνας ἄλλος αἱρετικός ὁ Νεστόριος, δὲν ἦσαν ἀπλοὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοί — δηλαδή «ἄτομα» — αὐτοὶ ποὺ τοῦ ἔκοφαν τὸ μνημόσυνο; Πόσος χρόνος πέρασε ὥσπου νὰ ἀντιληφθῇ ἡ ὑπόλοιπος ἀπὸ τὸν κόσμῳ Ἐκκλησία τί συμβαίνει στὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ νὰ ἀφορίσῃ τὸν Νεστόριο; Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ποὺ εἶχαν κόψει τὸ μνημόσυνο τοῦ Νεστορίου ἦσαν ἀφορισμένοι ἀπὸ τὸν νόμιμῳ Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκῆσαν καλὰ ἢ δὲν ἔκῆσαν καλὰ τὰ «ἄτομα» ἐκεῖνα ποὺ ἔκοφαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τους; Ποιὸς ἔκανε σχίσμα τὰ «ἄτομα» αὐτὰ ποὺ ἔμειναν προσκολλημένα στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία ἢ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ λαϊκοὶ ἐκεῖνα ποὺ γιὰ νὰ μὴ κάνουν σχίσμα ἀκολούθησαν τὸν αἱρετικὸ Ἀρχιεπίσκοπό τους; Πόσο ἀλήθεια μᾶς ἀπατοῦν τὰ φαινόμενα!

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ Συνόδου τονίζει: «οὐ σχίσματι τὴν Ἐκκλησίαν κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι. Εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ φεύγοντας

τὸν Προτεσταντισμὸ πέφτουν στὸν λάκκῳ τοῦ Παπισμοῦ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ σχινοβάται γιὰ τοὺς ὁποίους ὀμιλεῖ τὸ ἐξεταζόμενο ἔγγραφο. Ὁ πάπας δέχεται τοὺς Οὐνίτας μετὰ ἄλλο «Πιστεύω» ἀπὸ τὸ λατινικόν, ἓνα μόνον τὸν ἐνδιαφέρει: νὰ τὸν μνημονεύουν. Ἄς ἔχουν ἔτι πίστι θέλουν, φθάνει νὰ εἶναι ὑποτεταγμένοι σ' αὐτόν. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος» συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς: «Ἐνοῶ ἀπλῶς νὰ μὴ ἀποσπῶμεθα ἀπ' αὐτῶν — τῶν Ἀρχιερέων — νὰ μὴ διαρρηγνύωμεν τὴν ἀπ' αὐτῶν κανονικὴν ἐξάρτησιν. Κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ θὰ διαφωνήσωμεν καὶ θὰ διαμαρτυρηθῶμεν καὶ θὰ ἀντιταχθῶμεν». Βασικὸ εἶναι ἡ ὑποταγή, ἡ Πίστις εἶναι ἀπὸ τὸ δευτερεύον, εἶναι «τὰ λοιπὰ». Τί θὰ εἶχαν νὰ ζηλέφουν οἱ παπικοὶ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκκλησιολογία; Ἰδοὺ τὸ ΦΙΛΙΟΚΒΕ σὲ ὅλην τὴν δόξα. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέχει δεύτερη θέσι κατώτερη ἐν σχέσει πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ Αὐτόν. Ἡ Οἰκονομία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Μυστικῆς εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴν Οἰκονομία τοῦ Υἱοῦ τὴν Μυστηριακήν, καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτερη χάνει σιγὰ σιγὰ κάθε λόγῳ ὑπάρξεως. Ἔτσι στὸν Παπισμὸ ἡ μυστικὴ ζωὴ ἔχει, ἐξαφανισθῇ ἀκόμῃ καὶ ὡς ἰδέα. Πραγματικὴ ἐπαφὴ μετὰ τὸν Θεὸ δὲν ὑπάρχει οὔτε θεωρητικῶς. Τὰ πάντα ἀνάγονται στὴν λογικὴ καὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία στὸ ἱερατεῖο. Ἔτσι γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴ δὲν θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἡ συμφωνία στὴν πίστι, ἀπαραίτητος εἶναι μόνον ἡ ὑποταγὴ στοὺς Ἀρχιερεῖς. Ἔτσι φθάνομε στὴν παράξενη ἐκκλησιολογία τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου κατὰ τὴν ὁποία εἶναι πολὺ φυσικὸ ὁ Ἐπίσκοπος νὰ «ἔχῃ ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ὅπαδόν τοῦ πλέον ἀπαισίου συγκληρικισμοῦ» ὁ δὲ μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ποὺ ἀνήκει στὴν ἐπισκοπὴν του, ἀλλὰ ἔχει διαφορετικὴ πίστι ἀπ' αὐτόν νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀκολουθῇ καὶ νὰ τὸν μνημονεύῃ σάν δικό του Ἐπίσκοπο. Δύο διαφορετικὲς πίστεις, δύο διαφορετικὲς ὁμολογίαις ἀλλὰ ἓνας Ἐπίσκοπος. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὰ κράτη ὅπου πολλὰς θρησκείας ἔχουν ἓνα κυβερνήτη, μεταφέρεται τώρα στὸ πνευματικὸ πεδίο. Πολλὰς θρησκείας, μία ὅμως ἡ Ἀρχή. Μποροῦν νὰ μᾶς ποῦν τὰ πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ π. Ἐπιφανίου τί διαφέρει ἡ ἐκκλησιολογία τοῦ διδασκάλου τῶν ἀπὸ τὸν «ἀπαίσιο ΣΥΓΚΛΗΡΙΣΜΟ»;

Ἀλλὰ ἄς πᾶμε παρακάτω. Τί χρεαζόταν ἐκεῖνο τὸ «Ἐγὼ ἐχειροτονήθην 26 ἐτῶν Διάκονος καὶ παρὰ τὰς πιέσεις τοῦ χειροτονήσαντός με Ἐπισκόπου ὅπως χειροτονηθῶ μετ' ὀλίγον Πρεσβύτερος, ἔμεινα Διάκονος μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 30οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας μου. Ἐπῆρα καλῶς καὶ ἀξιέπαινος; Ἀξιέπαινος λοιπόν. Εὐγὲ! Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ «Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέβλεψεν εὐμενέσι ὁμμασιν ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου καὶ ἐσκέφθη ἀντηρώσεις, ἃς εὐλαβῶς ἀπεποιήθην. Ἐνεκα τοῦ σαθεοῦ τῆς ὑγείας μου», γιὰ τὸ γράφει; Γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὀμιλεῖ ὀλίως ἄμεροληπτως καὶ ἀνεπηρεάστως; Ἀλλὰ ἔτσι μᾶλλον τὸ ἀντίθετο ἀποδεικνύει, διότι μ' αὐτὰ ὁ ἀναγνώστης καταλαβαί-

νει ότι τον συνεκίνησε βαθύτατα ή ευμένεια αυτή, ή οποία έξ άλλου αυτόν ακριβώς τον σκοπό είχε. Έξ ου και οι έλαινοι προς τον επιβλέψαντα είμενως.

Έξ άλλου, ό συγγραφεύς τής διατριβής έκτιμάει πολύ και την θρησκευτική διαλωματία. «Καθ' υπερβολήν εύγενής και λεπτός τούς τρόπους, γράφει για τον Άρχιεπίσκοπο Άθηνών... δέν υπήρξεν υπερσυντηρητικός... είπεν ελάχιστα περί των σχέσεων ήμών μετά των έτεροδόξων Όμολογιών... Λαδόν πέφνσι Πασχάλιον γράμμα του Πάπα, απήντησε κατά τρόπον άριστοτεχνικόν όντως. Η απάντησις αυτού, θρησκευτικώς άχρους, άσμος και άγευστος δέν περιείχεν είμή εύγενείς τινας λόγους». Τι θα ακούσωμε ακόμη! Να έπαινείται ένας Έρσάρχης διότι είναι θρησκευτικώς άχρους, άσμος και άγευστος!!! Με τέτοια νοοτροπία, που είναι αντιπαθής ακόμη και στους άθρησκους κοσμικούς, πολλοί λυκοποιημένες καθοδηγούν στην εποχή μας τά πρόβατα του Χριστού.

Άλλά αυτό που προκαλεί την κατά Θεόν όργη του άναγνώστου τής διατριβής είναι ότι, ενώ ό συγγραφεύς της καταλαβαίνει πολύ ποιά είναι ή πραγματική αίρεσις που πολεμάει σήμερα την Όρθοδοξία και αναγκάζεται προς τό τέλος νό όμολογήσει ότι «ό Πατριάρχης Άθηνάγόρας και οι όμοϊδεάται του απέδειξαν έαυτούς ως κοσμοπολίτας και παπαδούς του πλέον άπαισίου συγκρητισμού», σ' όλη την διάρκεια τής εργασίας του προσπαθεί νά εμφανίση τό ζήτημα που ταράσσει τις συνειδήσεις των πιστών ως απλήν καταπάτησιν ιερών κανόνων. Προσπαθεί τεχνικώς νά άφήση νά έννοηθί ότι ή όλη υπόθεσις δέν είναι ζήτημα Πίστεως, αλλά απλώς ζήτημα κανόνων που σε όλη την διάρκεια τής εκκλησιαστικής ιστορίας κατεπατούντο συνεχώς. «Βλέπετε σήμερα διαφόρους άντορθόδοξους δηλώσεις ή ενεργείας — συμπεροσευχάς μεθ' αίρετικών κτλ. — του Πατριάρχου και του Άμερικης Ιακώβου και έξοργίζεσαι. Καλώς ποιείς. Κι' έγώ έξοργίζομαι και ταράσσομαι διά την άσύστολον καταπάτησιν των ιερών κανόνων. Άλλά ταύτα, άδελφέ μου, δέν γίνονται σήμερα μόνον». Έν τούτοις, ξέρει πολύ καλά ότι ή υπόθεσις δέν είναι για τις συμπεροσευχές με τους αίρετικούς και τά τοιαύτα, αλλά για τον διαλυτικό των πάντων ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟ που, σάν τό πλέον θανάσιμο δηλητήριο, κυκλοφορεί στις φλέβες τής ανθρωπότητας και έχει διαποτίσει την επίσημο Όρθοδοξία. «Φρονώ και πιστεύω, γράφει, ότι ό Πατριάρχης Άθηνάγόρας και οι άνωτέρω μνημονευθέντες Πατριάρχαι, Άρχιεπίσκοποι, Μητροπολίται, Επίσκοποι κτλ. είναι βαρύτατα ένοχοι ένώπιον τής Εκκλησίας διά τας θανατούς παραβιάσεις των ιερών κανόνων... και τας έν τή Πίστει άκροβασίας αυτών. Δηλαδή, μέ άλλα λόγια: μη φοβάσθε Χριστιανοί όλη ή υπόθεσις είναι για παραβιάσεις κανόνων, ως προς δέ την Πίστι δέν πρόκειται περί πτώσεως στην αίρεσι, πρόκειται για άπλές άκροβα-

σίες...! «Αν ό Πατριάρχης προχωρήση ακόμη, γράφει, αν προβή εις «ένώσεις», τότε θα 'ιδης...». Δηλαδή ό Πατριάρχης δέν προχώρησε ακόμη άσχετά, έφ' όσον δέν έγινε καμμία επίσημος ένωσις. Είδατε καπνό που βγάζει για νά σκεπάση την αλήθεια; Όσοι δέν κατάλαβαν ακόμη τι γίνεται γύρω τους νομίζουν πως όλη ή υπόθεσις είναι για την ένωσι των Παπικών με τους Όρθόδοξους, όπως στην Φερράρα - Φλωρεντία. Ό συγγραφεύς τής διατριβής, όμως γνωρίζει πολύ καλά ότι οι επιδιώξεις των ένωτικών δέν περιορίζονται στην ένωσι δύο Εκκλησιών. Οι ένωτικοί είναι συγκρητιστάι. Δέν τους ενδιαφέρει ή συγχώνευσις, αλλά ή συνύπαρξις. Δέν πρόκειται ποτέ νά επιδιώξουν ένώσεις όπως τις φαντάζονται οι άρελείς. Είναι ικανοποιημένοι έφ' όσον στά μυαλά των ανθρώπων εγκαθίσταται ή σκέψις ότι «όλοι είμαστε άδέρφια», ότι «όλοι είμαστε τό ίδιο πράγμα», ότι «δέν έχουμε ουσιαστικές διαφορές». «Όλοι στον Θεό πηγαίνουμε ό καθένας από τον δικό του δρόμο». Αυτό τό μασονικό μοτίβο είναι ή πεμπτοσύια του συγκρητισμού. Σήμερα ή σκέψις αυτή καλλιεργείται άνάμεσα στους λεγομένους Χριστιανούς. Αύριο θα κηρυχθί άνάμεσα στις μονοθειστικές θρησκείες, μεθαύριο θα γίνη τό «πιστεύω» όλοκλήρον του κόσμου, χωρίς νά επέλθουν σημαντικές έξωτερικές αλλαγές στις διαφορές θρησκείες. Όταν όμως, μπει στο μυαλό ενός ανθρώπου αυτή ή σκέψις, την ίδια στιγμή αναχωρεί απ' την ψαχή του ή πίστις στον Χριστό. Για τους ανθρώπους που θα ποτισθουν από τό άθηνάγορικό δηλητήριο του συγκρητισμού ό Χριστός είναι ένας «Μεγάλος Μύστης», ένας μεγάλος φιλόσοφος, ένας μεγάλος ήθικοδιδάσκαλος, έστω και ένας θεός, επ' ούδενι λόγω μας, δέν είναι Ο ΘΕΟΣ. Είναι ένας δρόμος όχι όμως Ο ΔΡΟΜΟΣ. Είναι μιá αλήθεια, όχι όμως Η ΑΛΗΘΕΙΑ. Είναι ένα φως, όχι όμως ΤΟ ΦΩΣ. Η Όρθοδοξία είναι ένας δρόμος, δέν είναι, όμως, ό δρόμος. Υπάρχουν άλλοι δρόμοι έξ ίσον καλοί. Δέν πρόκειται νά γίνη συγχώνευσις. Ό καθένας ως χρηστήρη τον δρόμο του. Φθάνει νά μη είναι φανατικός, νά μη νομίζη πως μόνο ή Όρθοδοξία υπάρχει στον κόσμο και τίποτε άλλο, νά μη νομίζη πως μόνο ή Όρθοδοξία υπάρχει στον κόσμο και τίποτε άλλο, νά μη νομίζη πως μόνο οι Όρθόδοξοι Επίσκοποι είναι Επίσκοποι και οι αίρετικοί δέν είναι τίποτε, νά μη νομίζη πως μόνον έν Χριστόν γνωρίζει κανείς τον Θεό και ότι τόσα εκατομμύρια Έβραίοι, Μωαμεθανοί, Βουδδιστάι κτλ. είναι μακριά απ' τον Θεό.

Αυτή είναι ή αίρεσις με την οποία παλεύουμε και όχι κάποια ένωσις που δέν έγινε ακόμη. Είναι ή άσνησις του Χριστού και τής Άγίας Εκκλησίας του. Αυτό τό ξέρει καλά ό Επιφάνιος, όπως ξέρει καλά ότι ή αίρεσις αυτή έχει διαποτίσει απ' άκρου εις άκρον τό ελληνικό Βασίλειο, έγινε πιά τρόπος του σκέπτεσθαι και βίωμα των Ελλήνων. Και όμως, έν γνώσει τής καταστάσεως νανουρεύει τά πνευ-

ματικά του παιδιά με τὸ «Ἄν ὁ Πατριάρχης προχωρήσῃ ἀκόμη, ἂν προβῇ εἰς «ἐνώσεις», τότε θὰ ἴδῃς». Ἀλλὰ «ἐνώσεις» τέτοιες δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνωνται καὶ οἱ ἀφελεῖς μαθηταὶ τοῦ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἰδοῦν. Καὶ αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλὰ ὁ πανέξυπνος διδάσκαλός των.

Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὴν ὑποκρισία. Τὸ «οἱ ἀγαπητοὶ μου Παλασημερολογίται» ἐπαναλαμβάνεται πάλιν καὶ πολλάκις. «Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον συμπαθεῖς εἶναι εἰς ἐμὲ οἱ ἀδελφοὶ Παλασημερολογίται εἶναι «ἀγαπητοὶ ἀδελφοί» του; Ἐνὰ ἀπ' τὰ δύο: ἢ δὲν πιστεύει πὺς εἶναι ἀφορισμένοι καὶ σχισματικοὶ ἢ τὸ πιστεύει καὶ τότε οἱ Παλασημερολογίται δὲν πρέπει νὰ τοῦ εἶναι καθόλου ἀγαπητοί. Ἐφ' ὅσον μᾶς διαβεβαιώνει καὶ γιὰ τὰ δύο πρόκειται περὶ ὑποκρισίας. Ὅπως εἶδαμε, ὅμως, κατὰ τέτοιους διπλωματικούς ἐλιγμούς δὲν τοὺς θεωρεῖ καθόλου ἀξιοκατάκριτα πράγματα. Ἀπεναντίας, μένει ἐκστατικὸς μπροστά τους. Ἔτσι, τὸν βλέπουμε νὰ καταφέρεται μὲ θάρρος ἐναντίον τῶν Παλασημερολογιτῶν Ἐπισκόπων «καθ' ὃν, ὅπως λέγει, ἐξεγείρονται δεινῶς οἱ ἱεροὶ Κανόνες», ἐνῶ συνετῶς

καὶ «ἀριστοτεχνικῶς» καλύπτει τὴν σιμωνία καὶ ἐκκλησιαστικὴ μοιχεία τῶν δικῶν του κατὰ κόσμον ἰσχυρῶν Ἀρχιερέων.

«Ὅταν ἐκκαύσωμεν τὸν φανατισμὸν τοῦ ὄχλου». Ποῦ ὁδηγεῖ ἀλήθεια ἡ οἴησις. Τί περιφρόνησις πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὴν ψυχὴ του γιὰ νὰ τὸ δνομάξῃ ὁ χλο! Καὶ τί ὑπερηφάνεια γιὰ νὰ κανχάται ὅτι κρατᾷ τὸν επικίνδυνον αὐτὸν ὄχλον ὑπὸ τὸν ἑλεγχό του, συνετῶς ἀρνούμενος νὰ ἀνοίξῃ «τὰ στόμα τοῦ φράγματος».

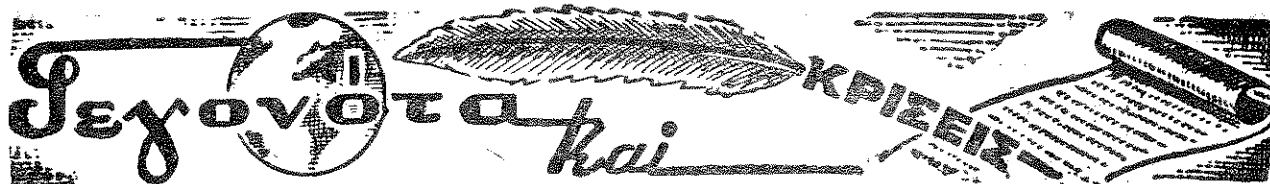
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Θεοφανείων εἰς τὴν Χαλκίδα. Οἱ Ζηλωταὶ Ἱερεῖς μας Ἰωάννης Φράγκου καὶ Νικόλαος Παπασταϊκούδης ἐν μέσῳ νεανίδων μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας καὶ τμήματος λαοῦ πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας.

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας

Εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁδὸς Μενάνδρου 4 ὀργανοῦται ὑφ' ἡμῶν πανηγυρική συγκέντρωσις τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τιμὴν τῶν μαχητῶν αὐτῆς.

Κατ' αὐτὴν θὰ ψαλῶσι θρησκευτικὰ ἄσματα καὶ θὰ ὁμιλήσωσιν ἐπικαίρως εἰδικοί ὁμιληταί.

Παρακαλοῦμεν, ὅθεν ἅπαντας ὅπως εὐαιρεστηθῇτε καὶ τιμήσπε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν ὥς ἂν θρησκευτικὴν συγκέντρωσιν.

Ἀντιπρόκρισις Ἱ. Συνόδου Μοιχοπ. Φιλαρέτου

Χριστιανοὶ ἐν διωγμῷ εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. ἀπεγνωσμένως ἀποδλέποντες πρὸς βοήθειαν παρὰ τῆς Δύσεως ἔκαναν ἐκκλήσεις εἰς τὰ Ἑνωμένα Ἔθνη, εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ τέλος εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης.

Δι' ἐπιστολῆς ὑπογραφείσης ὑπὸ ἑξ πιστῶν ἐξηγήθη παρὰ τοῦ Πάπα νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ δύο συγγραφέων—τοὺς Κρασνόβ—Νεβιτίν καὶ Τσλαντώφ, ἄρθρα τῶν ὁποίων, περιγράφοντα διαφόρους μορφὰς διωγμῶν ἔφθασαν εἰς τὴν Δύσιν. Ἐχομεν πληροφορίας διὰ μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἰς προηγουμένης ἀνακοινώσεως μας πρὸς τὸν τύπον. Οἱ συγγραφεῖς ἔχουν καταδικασθῇ τελευταίως εἰς φυλάκισιν δύο ἐτῶν.

Πιθανῶς διὰ νὰ ἀντιπράξουν εἰς τὴν πρὸς τὸ Βατικανὸν ἔκκλησιν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ξένων Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, Μητροπολίτης Νικόδημος ἦλθεν προσωπικῶς εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὸν Ὀκτώβριον εἰς ἓνα ἄνευ προηγουμένου «προσκύνημα» εἰς τοὺς ἱεροὺς τόπους τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος καὶ ἡ Συνοδεία του διέμειναν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Κολόμβος εἰς τὴν Ρώμην ὡς φιλοξενοῦμενοι τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἐπιτελεῖον του διέμειναν εἰς τὸ ἱδρυμα «Ρούσσικουμ», τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Ἱησουητῶν πρὸς χρῆσιν σπουδῶν καὶ ἐργασιῶν διὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῆς Ρωσίας εἰς τὸν Ρωμαιοκαθολικισμὸν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπίσημοι ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι συνήθως ἀπέφευγον νὰ ἐπισκέπτονται τὸ Ρούσσικουμ. Ἐν τούτοις τελευταίως, δύο ἱερεῖς τῆς Μόσχας παρέμειναν ἐντὸς τοῦ Ρούσσικουμ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν των εἰς τὴν Ρώμην.

Πρὸς τιμὴν τῶν «προσκυνητῶν» ἐδόθη δείπνον εἰς τὸ Ρούσσικουμ, εἰς τὸ ὁποῖον προήδρευεν ὁ Καρδινάλιος Φούρστενμπεργκ. Ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος ἀπαντῶν εἰς τὸν χαιρετιστήριόν του λόγον, ἀνέφερεν, ὅτι τὸ Ρούσσικουμ ἐχρησίμευσεν ὡς οἶκος εἰς ἐπισκέπτας ἀντιπροσώπους τῆς Μόσχας, ἀλλὰ σήμερον διὰ πρώτην φοράν ἐδεξιώθη μίαν ὁμάδα ἐπίσημων προσκυνητῶν. Ὄνομάζων τὸ Ρούσσικουμ «Ρωσσικὸν οἶκον» ὁ Μητροπολίτης ἐξεδήλωσεν ἐλπίδας διὰ μελλοντικὴν προσέγγισιν μετὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἕως ὅτου ἐπιτελεσθῇ πλήρης ἐνότης. Προσέφερεν εἰς τὸν Καρδινάλιον φὸν Φούρστενμπεργκ πολύτιμον ἐγκώλιον εἰς δὲ τὸν Προϊστάμενον τοῦ Ρούσσικουμ βαρύτιμον Σταυρόν. Οἱ Καρδινάλιοι Τισσεράν καὶ Βίλλεμπρανς ἔγιναν μέλη τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου.

Ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος «προσκυνητὴς εἰς Ρώμην».

Μετὰ τὸ συμπόσιον μία κοινὴ ἱεουργία (παράκλησις) ἐτελέσθη εἰς τὸ Παρεκκλήσιον. Τὴν Κυριακὴν 12ην Ὀκτωβρίου, εἰς μίαν πολὺ ἀσυνήθη χειρονομίαν προσεγγίσεως ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος ἐτέλεσεν λειτουργίαν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ρούσσικουμ, μεταδίδων Κοινωνίαν μετὰ ἑξ ἄλλων καὶ σὲ μερικοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς.

Ὡς ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν προόδων, αἱ αἰτήσεις τῶν δεδιωγμένων Χριστιανῶν τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. ἐφαίνετο ὅτι ἐλησμονήθησαν. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀρχηγοὶ ἐδέχθησαν φαινομενικῶς τὴν ἐξήγησιν τοῦ Μητροπολίτου Νικοδήμου, ὅτι οἱ Κράσνοβ καὶ Τσλαντώφ συνελήφθησαν καὶ μόνον διότι ἔγραψαν ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν οὐχὶ θεολογικοῦ χαρακτήρος ἀλλὰ ἀντικυβερνητικοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. οἱ ἀντιθρησκευτικὲς ἐνέργειαι ἔχουν ἐνταθῇ. Πολλοὶ περισσότερες ἐκκλησίες ἔχουν κλεισθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἐνδιαφέρει νὰ συγκρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνοικτῶν ἐκκλησιῶν τὸν ὁποῖον παροθέτουν Σοβιετικὲς πηγὲς κατὰ διαφόρους περιόδους.

Κατὰ τὸ 1952 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βόρις ἐδήλωσεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅτι ὑπῆρχον 24.000 ἀνοικτὲς ἐκκλησίες

(17 Ἰανουαρίου 1952). Μετὰ ἐννέα ἔτη, ὅποτε προσεχώρησεν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, ἡ Μόσχα ἐδήλωσεν κατὰ τὸ 1961, ὅτι εἶχον 20.000 ἐκκλησίες. Κατὰ μέσον ὅρον ὁ παρατεθεὶς ἐπίσημος ἀριθμὸς παρὰ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων πέντε ἐτῶν ἦτο 10.000. Ἐν τούτοις ἐσχάτως εἰς τὸ τεύχος τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ

τοῦ Κέντρου ἐρεύνης Θρησκευτικῶν Ἰδρυμάτων, τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται εἰς τὴν Γενεύην Ἑλβετίας, ἐγένετο παραπομπὴ πρὸς τὸ τεύχος τοῦ 1966 ἐπίσημου ἐκδόσεως τῆς Μόσχας, «Σπαραβοσνικ Προπαγανδιστὰ Ἱ Αὐτζίτατορα», σύμφωνα μετὰ τὸ ὁποῖον τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἀπαριθμοῦσε μόνον 7.500 ἐκκλησίες. Ἐκτοτε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπομένων τριῶν ἐτῶν, πολλοὶ περισσότερες ἐκκλησίες ἐκλείσθησαν. Ὡς ἐκ τούτου, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνοικτῶν ἐκκλησιῶν εἶναι πολὺ χαμηλότερος τῶν 7.000. Ἐὰν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βόρις εἶπεν τὴν ἀλήθειαν κατὰ τὸ 1952, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ἐκλείσθησαν 17.000 ἐκκλησίες. Ἐν τούτοις τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας καὶ ἰδιαίτερος ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος ἐξακολουθοῦν νὰ κάμουν δηλώσεις περὶ ἰσχυριζομένης θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ὑπὸ τῶν Σοβιέτ.

Ἐγκαίνια

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνοσ κ.κ. Γεροντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κορινθοῦ τὴν 30.1.70.